

Warsel

Vid brostugan vid Sundet i Dörarp bodde min morfar Johannes Petersson var född 1812 dog 1910. Han var brovaktare vid den dåvarande flottbron detta var på 80 talet, han påstod att han hört necken spela många gånger, men alltid var det när något var på ofärd som det spelades, en natt på hösten det var då mycket högt vatten i Lagaån och det var mycket stark nordlig vind, och då straxt efter de lagt sig på kvällen. Stugan låg nemligen så nära bron och vattnet, att det vid högt vatten och nordlig storm på sjön att vattnet vid böljegång slog mot gavel-fönstret då började det spela och det låt mycket vackert sade de och det höll på länge, men när det gått en stund så hörde de att kättingarna som höll bron brast vid ena ändan af bron och bron flöt ner åt ån men han trodde att det blef något som skulle hända redan då han hörde spelet.

En gång hände det ytterligare, det var en ångbåt som gick mellan Sundet och Wernamo, mest under sommertid, men eldaren på båten låg kvar över natten i brostugan, när han lagt sig på kvällen och sedan somnat så var någon af fruntimren ute och då fick hon höra spelet, och när hon kom in så sade hon till eldaren att det är bäst han stiger upp och går till båten för det är säkert något på ofärd, han sprang upp och dit, när han

ACC. N:o M. 11604:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

kom dit var båten löst och höll på att glida från bryggan.

Warsel

På torpet Dammen under Hallsjö Södregård Dörarp (stället låg ett par kilometer från närmaste boning) bodde en gammal gubbe och gumma. Gubben Gösta hade skadat sig i höften, så han låg till sängs i många år, så det var egentligen gumman Britta som såg om hemmet (hon hadde varit så kallad jordgumma) men hon blef sjuk, och vi hadde i mitt hem lite att styra med att hjälpa dem ibland. Der bodde väl en gammal gumma till hos dem inhyses, men en kväll just som vi höll på lägga oss. Så säger min mor hon såg ut i fönstret i mörkret och säger hvad är det för ett litet vackert ljus som står vid trädgårdsstaketet, det brann med klar vacker blå låga, alla som hadde lagt sig steg då upp och de gick ut och skulle gå till ljuset, men då de kom i närheten af det så drog det af söder ut ett stycke, när de kom ut till den platsen så flyttade det sig ännu ett gott stycke till, när de sedan kom dit försvann det öfver skogtopperne, och sen gick de ej längre efter det, men när de kom hem så säger mor att det är alldeles säkert moster Britta vid Dammen som ville oss något. Men alla gick sedan till sängs och sof till lördagsmorgonen då skulle min Far köra till Ijungby och han körde innan det var ljust när han kom lite söder om hemmet vid vägskälet till Dam-

ACC. N:o M. 11604:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

men så kom ljuset åter i riktning från Dammen och hadde så brådtom öfver syrmarken, då tänkte han det är bäst jag väntar för det är nog något de vill, det kom i riktning mot honom ner öfver kvarnlien när det kom ned i sänkan så såg han det icke, men väntade gjorde han en god stund men det kom aldrig och han körde sen sin väg. På morgonen sedan kom det bud att Britta dött på kvällen just vid den tiden som de såg ljuset.

Warsel

På 1860-talet brann Toftaholms ladugårdar (i Dörrarps socken) ned och hundratals kreatur brann inne det var mordbrand, endast en kalf kom ut. Dörrarne till ladugården var låsta så ingen kom åt öppna dem. Men när ladugårdarne brann som bäst så var det först en som hette Andreas i Fållen som varsnade en människobild som stod högt uppe på en höstabbe och brann som bäst, han visade tre stycken andra som även såg det samma, men det var flera som underrättades, men de kunde ingenting se, men alla fyra som såg det kände mycket väl igen bilden, men det blef aldrig uppdagat vem som tänt på det, det var många som sedan var i förhör och nära nog pinades, men de kunde ju ej erkänna det de ej gjordt.

Warsel

Då vi bodde i Hallsjö Dörarps socken år 1899 i mars månad, var jag, mina föräldrar och två syskon bjudna till ett ställe som heter Svenstorp i flyttningskalas jemte många andra af granner så det var väl 30 à 40 stycken, vi åkte dit efter häst, och på kvällen när vi skulle köra hem skulle jag gå ut och spänna för hästen tills de andra blef färdiga, just som jag tog hästen ut af stallen och var i dörren så hörde jag tydligt den ena ringklockan i Dörarp ringa, när jag fått hästen för och såg fram mot boningshuset så föreföll det mig som om gästerna kom ut på gården som de varit samlade kring en kista till begravning, det var ungefär halfmörkt, men då kom mina föräldrar och syskon, och vi satte oss på och åkte hem. På hemvägen sade jag till dem att härnäst vi komma till Svenstorp, blir det på begravning, en månad senare var dottern i huset död och vi var der, det var då söndag, jag hadde samme häst och vagn, jag var bedd köra liket till kyrkan, och det var då precis samma när jag spände för hästen så ringde det andra gång i vid kyrkan, och alla var då församlade utanför huset ungefär på så sätt som jag såg det en månad förut.

Spöke

På torpet Wiken under Hallsjö Prästgård i Dörarps socken bodde för en fyratio år sen en afskedad soldat, som hette Strand. Han dog 1897, han var en gudfruktig och regel gubbe fastän rätt sparsam, hans andra hustru hadde dött på 80-talet, det var en vuxen son som bodde i hemmet och det började der spöka på nättarna, var inte precis på någon bestämd timma, och han trodde själf att det var en bonde som var död på 86 som var orsaken, han var nämligen skyldig honom några hundra kronor som ej blef betalda, och då var det litet osämja derom, och Strand ondgjordes däröfver, spöket kom in i stugan vid låsta dörrar och började blåsa i spisen så aska och eld yrde i den stora öppna spisen och det blef just i stugan, ibland hörde de det om nättarna och ibland sof de från det, men en natt så blef Strand arg öfver det och då när det började blåsa i spisen så steg han upp och sade. Du har fått 600 Kr från detta hus men du vill visst ha mer, men jag skall hjälpa dig att blåsa så gick han fram till klaffbyrån efter en näve krut och dängde i spisen men då åkte det ut för den gången men kom snart igen en annan natt och det höll det på en längre tid, och Strand läste både böner och mer men det hjälpte ej. Det var ett par grannar till honom som kom der förbi mitt på natten en gång, och då de var mitt för stu-

ACC. N:oR M.11604:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

gan, så såg de att det var ljust i stugan och de sade jag tror gubben är uppe, ser du hur han slänger ljuset upp mot taket. På dagen sen de kom tillbaka så träffade de Strand, och då sade de till honom, att Ni farbro var väl uppe i natt när vi åkte här förbi här var så ljust i stugan. Nej sade han då, jag sof min döe sömn, men då har han varit här igen. Men det sades sen, att Strand sade till det en gång när det kom en natt, att jag förlåter dig det så du kan ligga i ro och sen hördes det aldrig något af. Men Strand själf och äfven andra hadde sett på nättarna ett mörkt föremål som kom vägen norrifrån tog af vid vägskälet till stugan, det troddes komma från kyrkogården många talade om det vid den tiden, men Strand talade själf derom mycke litet.